

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1277/2025
23.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Милене Рашић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Драшковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Младеновцу К 105/22 од 24.09.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1 5/25 од 11.07.2025. године, у седници већа одржаној дана 23.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Драшковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Младеновцу К 105/22 од 24.09.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1 5/25 од 11.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу К 105/22 од 24.09.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године, која се неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од 3 (три) године од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка насталих пред ОЈТ у Младеновцу плати износ од 55.000,22 динара, а на име трошкова насталих пред судом износ од 156.837,20 динара, те на име судског паушала износ од 20.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, као и остале трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем, док су оштећени ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЋЋ, ради остваривања имовинскоправног захтева, упућени на парницу.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 5/25 од 11.07.2025. године, усвајањем жалбе јавног тужиоца ОЈТ у Младеновцу, преиначена је првостепена пресуда, у делу одлуке о кривичној санкцији, па је окривљени АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђен на казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, с тим што је одређено да ће суд, уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора.

На основу одредбе члана 297. став 5. Кривичног законика у вези са чланом 86. Кривичног законика према окривљеном АА изречена је мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије, у трајању од 1 године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим што се време проведено у затвору односно на издржавању казне у просторијама у којима станује, не урачунава у време трајања ове мере, док је жалба браниоца окривљеног АА одбијена као неоснована и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Марко Драшковић, због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП и повреде одредбе члана 447. став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и укине правноснажне пресуде и предмет врати другом већу нижестепеног суда или да исте у целини или делимично преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе или му изрекне блажу кривичну санкцију – условну осуду. Предложио је да буде обавештен о седници већа.

Врховни суд је, на основу члана 486. став 1. и 487. став 1. ЗКП одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета заједно са поднетим захтевом за заштиту законитости, па је донео одлуку као у изреци, налазећи да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда које су учињене у првостепеном поступку и поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74., члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1) члана 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП. Наведену повреду закона бранилац окривљеног образлаже наводима да у конкретном случају, а имајући у виду описану ситуацију и чињенице које карактеришу предметни догађај, не може бити речи о кршењу саобраћајног прописа из члана 53. став 1. ЗОБС-а, како то утврђује суд, јер овом одредбом није регулисано претицање и обилажење на аутопуту. Према ставу браниоца, кретање и претицање возила на аутопуту регулисано је одредбом члана 104. став 1. ЗОБС-а, која је једино могла бити примењена на радње које је предузео окривљени критичном приликом, и која би, да је била примењена, довела до ослобађања окривљеног од оптужбе, будући да не садржи изричиту забрану претицања десном саобраћајном траком на аутопуту.

На описани начин, иако се бранилац формално позива на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, која је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, исти износи сопствено виђење предметног догађаја, а у вези са тим и сопствено тумачење одредби ЗОБС-а и на својим чињеничним закључцима, другачијим од оних утврђених побијаном пресудом заснива и свој став да је, у конкретном случају, дошло до погрешне примене бланкетне норме – члана 53. став 1. ЗОБС-а, на који начин, по ставу овог суда, суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП.

Повреду исте одредбе представљају и наводи браниоца којима оспорава да је код окривљеног постојала свест да својим радњама може угрозити јавни саобраћај и довести у опасност тело људи, будући да, према ставу одбране, окривљени у конкретној ситуацији нији вршио непрописно претицање теретног возила, као и наводи којима, у вези са тим, полемише са значајем и доприносом рефлектујућег троугла који није био постављен на прописној удаљености од оштећених и кршењем саобраћајних прописа од стране других учесника у незгоди.

Бранилац у захтеву за заштиту законитости такође истиче, да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП. Међутим, и ову повреду, због које је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено, бранилац само формално истиче, јер не указује на који начин је одлуком о кривичној санкцији повређен закон, већ паушално наводећи, да је суд окривљеном изрекао казну у оквиру непостојећег распона, бранилац својим наводима, суштински указује на погрешну оцену чињеница од којих зависи одлука о кривичној санкцији, образлажући да је казна која је изречена окривљеном сувише строга и да није правилно одмерена, с обзиром да околност доприноса оштећених у настанку саобраћајне незгоде, суд није ценио појединачно и у вези са осталим околностима из члана 54. Кривичног законика.

Ови наводи, по оцени Врховног суда, представљају повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП.

Осталим наводима захтева, бранилац оспорава разлоге правноснажних пресуда, интерпретирајући њихове поједине делове, чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред овога као разлог подношења захтева бранилац наводи повреду одредбе члана 447. став 2. ЗКП.

Како, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреде кривичног закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца (члан 439. тачка 2) и 3) ЗКП), док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање (члан 440. ЗКП), повреду поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, те као разлог подношења захтева истиче и повреду члана 447. став 2. ЗКП, а што не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА, оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић с.р.
За тачност отправка

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић с.р.

Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић